

Попрощалися з Маклаєм,
Мов з мерцем, назавжди.
Цей у думці з рідним краєм.
Став шукати правди.

Яка правда в людоджерів?
Знайти нову жертву.
Відчиняє в думці двері
В віртуальність мертвоу.

Папуаси (все в напрузі)
Його обступили.
Що би ви, шановні друзі,
В миті тій зробили?

Утікати!? – Річ намарна.
Стріла миттю влучить.
В кого є ідея гарна,
Хай її озвучить.

Сів. На землю черевики
Біля себе ставить.
Висунули ті язики.
Стріли, наче гради

Дивляться вороже в груди
Білому мужчині...
Дикуні якісь, не люди...
І о тій хвилині

Закрив очі і не може
Зо страху відкрити.
І питає в думці: «Боже,
Скільки ж мені жити?».

Вже не бачить він нікого.
Слів ніхто не ронить.
Думав, думав... Після цього
На сон, чує, клонить.

Лежить собі та й думає,
Що то з того буде...
В якійсь хвилі засинає.
Піднімає груди.

Дивляться вони на нього:
Худий, мов драбина.
Їсти не будем такого.
Най живе людина.

Йому якісь дивні речі
Сняться серед ночі...
Чує, хтось бере за плечі.
Відкриває очі.

Бачить: в коси начепили
Пір'я ті вар'яти.
Та як крику наробили!...
Той не став втікати.

Роздивився добре морди,
Що вп'ялися в нього.
Та й зробив обличчя горде.
Після цього строге.

Мацнув собі кожен ногу.
Гм... Начебто цілі.
За це поклонився Богу.
Бачить: зуби білі,

Такі білі, як зимою
Сніги на Україні,
Стали шкіритись дугою.
Враз пояси сині

Ворухнулися на стегнах
У ритмі якомусь.
Все... кінець, помру напевне.
Не побачу дому.

Що ж, хай вже ті канібали
Швидше поїдають.
Вони ж списи, зброю склали
Й далі розглядають.

Поглядом влізає в душу
Саранча паршива.
Їх перехитрити мушу.
Не чекати ж дива.

Знову сів Маклай й шнурівку
В черевика пхає...
Далі витягнув горівку
Й тихо попиває.

Стало все йому до фені.
Озув черевики.
Дивиться в листки зелені,
А не в дикі пики.

Ті такого повороту
Ніяк не чекали...
Бачить, втишилась голота
І поприсідала.

Ті ж подумали: «Безсмертний,
Що нас не боїться,
Чи такий, до дідька, впертий...»
Тому вже двоїться.

Вже не десять, більше вдвічі
Папуасів стало.
Вже не дивиться їм в вічі,
Добре розібрало.

Бере фляшку й простягає
Він аборигену.
Той цапкує і втікає
В сторону зелену.

Далі всі ся розступили.
Дали шлях Миколі.
Звідкись взяв герой наш сили.
Встав і йде по колі.

Кожному наставив руку
Дикуну дослідник.
Ті притишились й без звуку
Думають: негідник.

От нахаба, та як вздріли
На обличчі радість, –
В якусь мить й самі зраділи. ...
Більше на заваді

Вони йому не ставали.
Навпаки, здружились.
Пасма кіс йому давали.
Їсти приносили.

Він лічив їх, клопотався.
Вивчав їхній побут.
На час деякий зостався.
Приволік худобу.

Правда, від бика втікали
Перший раз, як вздріли.
Далі його обгнуздали.
Боби різні їли.

Зробив висновок Микола:
Люди – папуаси.
Своя мудрість, своя школа
У темної раси.

І якщо їх не дразнити
І не нервувати, –
Можна з ними в мирі жити
І під небом спати.

Зіновія Ірик